

Na Kovačevem vrtu.

(Slička; spisal Župčev.)

Opet je tù krasna vzpomlad! Solnce gorkeje in gorkeje sije ter daje novo moč materi zemlji. Drevesa začnó zeleneti, a po gozdih in vrtih žgolé drobne ptičice svoje vesele pesence. Vse je življenja polno, vse se giblje, vse je prerojeno kot bi vstalo iz dolgega zimskega spanja. Vsa narava je velikansk raj, v katerem rastó najlepše cvetice in cvetó najlepše rožice. Že poganjajo drevesa popke in skoraj bodo v cvetji. Visoko letí skorjanec proti nebu pojoč hvalo in slavo svojemu Stvarniku. Tù pa tam ti prileze „martinček“ iz kamenja na solnce, da si ogreje svoje otrple ude. Pridna bučelica leta od cvetice do cvetice ter si nabira rumenega cvetnega prahú, iz katerega si naredí umetno sátovje. In pridna, skrbna mravlja? Oj, kako vam je živa, kako vam teka urno sem in tjà iščoš hrane svojim nedolžnim živalcam! Isti nerodni in sicer zaspani čmrli se je vzbudil in vam veselo brenči in frči veselo po zraku, dokler se ne vsede na nežno cvetico, katerej hoče tudi on zlobno izsesati njeno slaščico. Vse, vse se veseli krasne vzpomladi . . .

Ali naj se potem čudimo, da se je veselé tudi naši brezskrbni otroci? Aj, koliko krika in vika imajo vsak dan tam dolu na Kovačevem vrtu! Vse je živo kot v trgu ob semanjih dneh ali pa v velikem mravljišči, kjer se vse tare pridnih mravelj, ki hité zdaj sém zdaj tjà. Tù se zbira vsa vaška drobnjava od mičkine šibke Prelaznikove Metke pa do čvrstega Strojarjevega Nandka.

Kaj pa imajo ondúkaj ti vaški otročaji? To pač ni težko uganiti. Hladni potoček ali izvirek, ki žubori na imenovanem vrtu, vabi jih k sebi tako prijazno, da se ne morejo ustavljati. Koga bi pa tudi ne vlekla ta srebrnobela vodica, ki tako bistro teče in dela valčke tako lepe, da se jih kar nagledati ne morejo? A še bolj kot teh blestečih valčkov veselé se svojih iz deščje izdolbenih čolničkov, na katerih prevažajo vsakovrstnega blagá. Takòj pri izvirku naložé vá-nje različne robe: kamenčkov, prstí, lubja, a tam dolu pri ónem ovinku, kjer se potoček zavije in hiti proti drugej strani, izkladajo pripeljano gradivo lepo na suho . . .

Bog ga vedi, kaj pač roji tem rokávarčkom po glavi. Brž ko ne bodo zidali hišice ali kaj. Drugače bi izvestno ne bili navozili toliko kamenčkov in tramičev in kar je takšnega drobiža, ki mu še vsemu imena ne vem. Toda kakor so pri vsakej stvari križi in težave, tako so bile tudi pri tem zidanji. Glavánova Urška hotela je imeti zidano takó, Medénova zopet drugače; ta je hotel, da bi napravili krasno visoko palačo, ónemu pa je bil všeč tak gradič kot ga ima „gospôda,“ ki je v vási. S kratka; kakor pri vsakem delu, tako so se pokazali tudi tù kmalu sitneži in sitnice. Vsak je hotel imeti svoje „pravo“ in zidati po svojej glavi. Ali je po tem takem čudno, če je bil nekoliko poredni Strojarjev Nandek vže do grla sit teh neljubih sporov in sunil nevoljen z nogo v nekatere vže izdelane hišice? Trésk! Vse se je zrušilo na tla, da ni bilo videti družega kot kup razvalin. Sevéda so marsikateremu padale kot orehi debele solze dolu po okroglem lici; tudi Vrbétov Nacek je začel vže „nabirati.“ Toda ménite-li, da se je tisti Nandek kaj zmenil za take márnje. Kaj še! Še veselilo ga je in zlobno se je smijal, češ, tù

imate, kar ste iskali; čemu ste se prepirali. Pač so ga nekateri prosili, da naj jim pusti zidati, ali Nandek je bil pa tudi premošk, da bi se dal kar tako meni nič tebi nič ugnati v kozji rog. Ko skušajo zidati še dalje, zgrabi deske, navoženno kamenje, razmeče vse okolo sebe in neusmiljeno pristavi: „Danes ne bode zidal nihče več; za danes smo vže v kraji!“

Ovbe! Kako možate, rekel bi, skoraj ošabne so bile te besede! Pa kaj so hoteli? Slušati so ga morali, ker so vedeli, da Nandek je le Nandek in se z grda pri njem nič ne opravi, posebno še, kadar je takó-le malo „nasajén.“ Sicer pa jim je vest očitala, da so sami krivi in morajo potrpeti, a Nandek se je tudi hitro ohladil, šel na zgornji konec potočka in ondù začel delati malinčke, da bi jih gnala čvrsta vodíca.

„Alò, alò, Nandek pa malinčke dela, malinčke dela,“ zavpije Vrbétov Nacek in kmalu so se zopet zbrali vsi okrog njega ter se je poravnalo prejšnje nasprotje. Saj Nandek vender ni bil tako zlòben kot bi kdo mislil in se je takój sprijaznil, če so kdaj prišli sem ter tja „navskriž,“ samó da ga je pustila njegova slaba volja ali „nasajenost.“

Ko Nandek izgotovi tako nekako tri ali štiri malinčke, razvrsti jih drugega za drugim po bistrem potočku, da jih je bilo veselje gledati, ko so se tako vrtili in metali srebropéne kapljice daleč proč od belih lopátic. In kako ponosen je bil na svoje delo! Raca na vodi! Hodil je okolo njih kot kak izkušen malinar, ki je služil vže tega in ónega gospodarja. Zdaj je popravil kaj pri tem, zdaj pri ónem, če ga je morda zanesla voda ali spravila iz tečaja. Pri vsakem je imel kaj uravnati in urediti. Aj, to vam je bilo skakanje in veselje. Medénova Francka same radosti ni vedela, kaj bi počela. Kakor vrtalka se je vrtila okrog malinčkov, drugi pa so peli znano pesenco:

„Solnce sije pa dež gre
Málin melje brez vodé . . .“

Takó so se veselili naši otroci, dokler se niso tudi malinčka naveličali. Kaj so potem počeli, ne vem. Samó to vem, da so se vsak dan zabavali po svoje in se radostili krasne vzpomladi, ki je najlepši letni čas in prava podoba brezskrbne mladosti.

Gazela.

(Basen.)

Gazela je bila nekoč žejna in pride k studencu vode. Pije in ugleda svojo podobó v vodi. Žalostna je zaradi šibkosti svojih nog, pa vesela in radostna velikosti in krasote svojih rogov. Nakrat jo napadejo lovci in ona zbeži pred njimi. Bila je v ravnini in niso je ujeli. Ko pa pride v hrib in se umakne mej drevje, ujemó jo lovci in ubijejo. Umirajoč pravi: „Gorje mi, o jaz sirota, kar sem zaničevala, to me je rešilo in na kar sem se zanašala, to me je pogubilo.“

(Iz arabščine preložil F. Župčev.)

